

מנה בדרת

שיעון חדף היומי בדרך קצרה

לע"נ מרת רחל לאה אלבוים
בת ר' אברהם מרדכי הכהן
הנצחות בטל' 0548449853 או מייל
MABADAF12 @ GMAIL.COM

פרשת ויצא תשע"ג

שבת נא-נז

ולענין טומאה גולם מחט שלא ניקב מטמאה ודוקא בחלקה ואם יש בה חלודה שמעכב התפירה טהורה, ומחט שלימה שניטל חור שלה או העוקץ שלה טהורה, ולענין טלטול בשבת מותר בין נקובה ובין שאינה נקובה. **משנה** חמור יוצא במרדעת הקשורה בו זכרים יוצאים לבובים רחלות יוצאות שחוזות כבולות וכבונות והעזים צרורות ור' יוסי אוסר הכל חוץ מרחלים כבונות לר' יהודה עזים יוצאות צרורות ליבשם אך לא לגרום לחלב.

דף נג גמרא לשמואל, מרדעת הקשורה מותר דוקא כשנקשר מע"ש וכן מדויק מהמשנה הבאה, שאין חמור יוצא במרדעת שאינה קשורה בו, ואין בזה חידוש שהרי דא"ר יש לחשוש שיפול לו, אלא שמדובר שזה קשור אך לא מע"ש, וברישא מותר שקשור מע"ש וכן כתוב בברייתא מפורש ובאוכף לא יצא אף בקשור מע"ש ורשב"י מתיר גם באוכף הקשור מע"ש רק שלא יקשור חזק כרוצה להטעינו, ולא יוסיף רצועה מתחת זנבו שזה עובר המשא שלא יגלוש, שאלו את ר' חייא בר אשי אין מותר להניח בשבת מרדעת על חמור אמרו לו מותר ושאל מדוע אוכף אסור ולא ענה, שבריתא כתוב שאוכף לא יטלטל בחצר אלא מוליכה והוא נופל מאילו, ור' חייא סובר כרב שמותר לתלות טרסקל בצוארה וזה רק תענוג שאתכל בו ק"ו שמותר מרדעת שלא יהיה לה צער, ושמואל התיר מרדעת ואסור טרסקל אפילו מומחה, וזה חומרא שרב התיר טרסקל אסור במוחה לה לצאת בשבת, ר' בנימין בר יפת אמר בשם ר' יוחנן שמותר לתת מרדעת על חמור בשבת ואמר שכך אמר אריזן שהוא שמואל ואמנם רב גם התיר מרדעת אך ר' יוחנן אסר טרסקל ורב התירה, ואוכף אסור לכו"ע כיון שיכול ליפול מעצמו, ורב פפא מחלק, שהאוכף מצננה ויש לה צער אך המרדעת לחממה ויש לה צער כשאני עליה וכמו שאמרו שחמור קר לו גם בתקופת תמוז, ומה שכתוב שסוס לא יצא בזנב שועל ובהוררית בין עיניו וכן זב בכיסו וכן עזים כיס שבדדיהם ופרה בחסום שבפיה וסייחים בטרסקל שבפיהם לרה"ר ולא בהמה בסנדל שברגליה וקמיו אפילו מומחה, וזה חומרא שכתוב בבהמה על אדם, ומותר לה לצאת באד שבמכה ובקיבוץ של השבר ושליא המדולדלת בה, ומותרת לצאת בפעמון פקוק באזנה בחצר ומשמע שסייחים בטרסקל אסור דוקא לרה"ר ובחצר מותר משום תענוג אפילו גדולים כדעת רב, אך יש לדחות שמדובר בקטנים שיש להם צער בלי זה כמו קמיע שדאי אינו לתענוג, ומה שכתוב שאסור בקמיע מומחה ויש ברייתא שאסור דוקא באינו מומחה משמע שמומחה מותר, וצריך להסביר ברייתא הזו שאסור רק כשאני מומחה לבהמה והוא מומחה רק לאדם כיוון שיש לו מזל לבהמה אינו מומחה, ואם הוא מומחה לבהמה מותר, ומה שכתוב זה חומר בבהמה זה רק לענין סנדל שמותר לאדם ולא לבהמה, ומה שכתוב שמותר לסוך ולפרסם למכה של אדם ולא של בהמה למרות שיש צער, יש לומר שמדובר שנגמר המכה וזה רק לתענוג ולכן מותר רק לאדם, ומה שמותר להעמיד אדם שאחזו דם במים ובהמה אסור שגוזרים משום שחיקת סממנים ולא גזרו באדם שהוא נראה שמתקרב במים, ובבהמה לא נראה שבא לקררה, ואף שלא בהמה שעומדת חוץ לתחום מותר לקרוא לה שתבוא ולא גזרו שיביאנה, שהיה התחום שלה מובלע בשלו, ונחלקו תנאים בגזירה לענין בהמה, שאם אכלה כרשינים אסור להריצה בשדה שתרפה ור' אושעיא מתיר ורבא פסק כמותו.

המשנה אסרה עזים שבדדיהם שאינו מהודק, והברייתא התירה במהודק שלא חוששים שיפול, ור' יוסף סובר שבזה נחלקו במשנה שלר"מ מותר, ור' יוסי אוסר או שהמשנה אסרה בכיס שעשוי לחלב ובכיס שעשוי ליבשה התיר ר' יהודה, ועזים של אנטוכיא כגיסטרו דדיהם שהיו גסים עשו להם כיסים. היה אדם שאשטו מתה והניחה בן יונק ולא היה לו שכר לשלם למינתו ונעשה לו נס שנפתחו לו דדים כאשה והניק בנו, ורב יוסף אמר שאדם גדול הוא שנעשה כזה נס, ואבי אמר כמה הוא גרוע שמשנתו עליו סדרי בראשית, ורב יהודה אמר כמה קשה הפרנסה שעינו לו סדרי בראשית ולא הביאו לו שכר למינתו ור"נ מביא אשה שקרה נס אך לא נבראו מונות. אדם אחד שאה אשה גדמת ולא הכיר בה עד מותה רב אמר כמה צנועה היא שלא הכיר בה בעלה, ור' חייא אמר שדרכה להצניע מומה, אלא כמה צנוע הוא, שלא הכיר באשתו. רחלים לבובים שקושרים שנים יחד שלא יברחו וכמו שכתוב לבבתיני אחותי כלה לשון קישרה, עולא מבאר שקושרים עור כנגד לבם שלא יתהומו זאבים אך לפי זה גם לזכרים יעשו כך אלא הנקבות הולכות בראש העדר ולא בגלל שהם שמנים כי גם בנקבות יש שמנים אלא בגלל שהולכות בראש העדר ומרימים חוטמם וזה מגרה בהם את הזאבים. ור"נ בר יצחק מפרש שקושרים עור לזכרים בזכרותם שלא יעלו על הנקיבות, ובסיפא כתוב רחלות שחוזות שקושרים להם האליה למעלה שיעלו עליהן הזכרים וכן הוא בפסוק אשה לקראתו שית זונה וצורת לב, ר"ת שחוזות.

דף נד רחלים יוצאות כבולות שמכבלין אלייתם למטה שלא יעלו עליהן הזכרים וכבול משמעו שלא עושים פירות וכן כתוב ויקראו להם ארץ כבול עד היום הזה, ורב הונא מבאר שהיו בה בניא שמכובלים בכסף וזהו וכתוב וישרו בעיניו שכיון שהם מפונקים לא עובדים כמו שצריך, ור"נ בר יצחק מפרש שזה ארץ חומטין מליחה ונקראת כבול שטובעת בה הרגל עד הקרסול שקישרה כבול, ונקרא כבול שאינו עושה פירות. כבונות שמכבנין מכסים אותו למילת לבנדים משובחים שזה נקרא בגע שאה שהוא כמכר לבן ששומרים על קניון צמרו של בן יומו, רב פסק כר' יהודה שמתיר צרורות ליבשם ושמואל כר' יוסי שאסור צרורות, וישנה ברייתא בחילוק בין ליבש ולחלב שר' יהודה בן בתירא אמר שאיך נדע מה ליבש ומה לחלב והכל אסור ושמואל פסק כמותו ר' יוחנן פסק כתיב צרורות לומר. **משנה** גמל לא יצא במטוטלת שהיא מרדעת שלו, ולא קשור בידיו ולא ברגליו וכן כל הבהמות, ולא יקשור גמלים זה לזה ומשכסם אך נותן חבלים בידו ומשכסם אך לא יכרך ידיו בחבל. **גמרא** מותר לגמל לצאת במטוטלת הקשור בזנבו ובדבשתו ולא יתפול ורבה בר ר' הונא

דף נא משנה אם לא כיסה התבשיל מבעוד יום לא יכסה משחשיכה אם כיסה והתגלה יכול לכסות, מותר למלאות קיתון במים ולכסות אותו בכר וכסת **גמרא** לשמואל מותר להטמין צונן, ואביי אומר שאין ללמוד דין זה מהמשנה, שהיא דיברה על דבר שאין דרכו להטמין ושמואל חידש שמותר אף דבר שדרכו להטמין, לרב אסור להטמין צונן, ואף שרבי התיר להטמין צונן, ששמע מר' ישמעאל בר' יוסי שאמר בשם אביו שמותר להטמין צונן ואז רבי אמר כבר הורה זקן, ורואים מכך כמה חיבבו הזקנים זה את זה, שהרי ר' יוסי היה כפוף ויושב לפני רבי, ובנו ישב במקומו, ובכ"ז כשאמר דבר בשם אביו רבי קיבל דבריו, פעם אמר ר"נ לדרו עבדו שיטמין צונן ויביא לו מים שחיים נכרי, ור' אמי הקפיד ואמר רב יוסף, שנהג כשמואל רבו לענין הטמנת צונן, ולענין ביטול עכו"ם במים הקל כרב שאומר שדבר שנאכל כמו שהוא חי אין בו ביטול עכו"ם, אך ר' אמי הקפיד שאדם חשוב צריך להקפיד יותר. אף שאין להטמין משתחשף אך מותר להוסיף, ורשב"ג התיר לקחת סדינים מליחה במקומם מעיל, והוא אמר שאסור רק באותו מיחם ומותר להעבירו למיחם אחר שבזה אין לגזור כיון שאסור פעולה של קירור ולא חוששים שיחמם, טמן וכיסה בדבר הניטל או טמן בדבר שאינו ניטל אך כיסה בדבר הניטל יכול לטול ולהחזיר, ואם כיסה בדבר שאינו ניטל אם היה מגולה מקצתו וטל ומחזיר ואם לא, לא יטול, לר' יהודה נעורת פשתן דקה היא כזבל, מותר להניח מיחם על מיחם וקדרה על קדרה אך לא מיחם על קדרה או קדרה על מיחם ומותר לטוח פה הקדרה בבצק לא שיתחמם אלא לשמור החום, ואין לטמון צונן, ולרבי מותר לטמון צונן, ולא מרסקים שלג וברד שיוזב מהם מים, אך מותר לתת להם וקערה ואין חושש שנמסים.

פרק במה בהמה

משנה גמל יוצא באפסר ונאקה בחוטם ולובדקים בפרומביא וסוס בשיר ובעלי השיר נמשכים בשיר ויוצאים בו ומזים לטרחם כשהם עליהם וטובלים אותם לטרחם במקומם. **גמרא** נאקה לבנה יוצאת בזמם ברזל, ולובדקים הוא חמור לובי ויוצא בזמם גם על לחיו ופיו, לוי שלח כסף למשפחת חוואי שיקנו לו חמור לובי, צררו לו שעורים ושלוו לו, לומר לו שהליכת החמור תלוי באכילת שעורים תמיד, וחמורו יהיה משובח. שאלו את רבי אם מותר נאקה באפסר וגמל בחטם ואמר שנאקה באפסר שאינה שומרת בו הוא ודאי משא והשאלה היא רק בגמל שמספיק לו אפסר האם חטם שהוא שמירה יתירה הוא משא או שיה שמירה, ור' ישמעאל בר' יוסי אמר בשם אביו שד' בהמות יוצאות באפסר סוס פרד גמל וחמור ואי"כ בא למעט גמל בחטם, אך ניתן לומר שבה למעט נאקה באפסר, יש ברייתא שלובדקים וגמל יוצאים באפסר, ושמירה יתירה תלוי במחלוקת תנאים ש"ת"ק אומר בברייתא שחיה לא יוצאת בסוגר, ולחנניה יוצאת בו ובכל דבר המשתמר, וחיה גדולה ודאי לא מספיק סוגר, וחיה קטנה ודאי מספיק לה סוגר ואי"כ נחלקו בחתול, שלת"ק לא יצא בסוגר כיוון שמספיק לו חבל קטן, ולחנניה ושמירה יתירה אינה משא, ושמואל פסק כחנניה, לוי בן רב הונא בר חייא הלך בדרך עם רבה בר רב הונא, והחמור של לוי הקפיד, ורבה הקפיד עליו אמר לו איישב דעתו

דף נב שאל אותו, חמור שעסקיו רעים כמו חמור זה האם יכול לצאת בשבת עם פרומביא שזה שמירה יתירה, אמר לו רבה שאביך אמר בשם שמואל שהלכה כחנניה שאין איסור משא בשמירה יתירה, תנא אצל בי מנשיא אמר שמותר לנו לצאת באפסר שחוקק לה בין קרניה, ורב יוסף הסתפק אם תחוב לה בוקנה מותר לה לצאת כיון שאם יניק ממנה יכאיב לה או שיתכן שיהיה רפוי ויפול ויבא להעבירו ד' אמות ברה"י, המשנה אומרת שלא תצא פרה ברצועה בין קרניה ונחלקו רב ושמואל אם אסור אפילו לשמירה, או שלשמירה מותר כדעת חנניה, ולכאורה שמואל עצמו הוא זה שפסק כחנניה, ומצד שני שמואל אמר בשם רבי שד' בהמות יוצאות באפסר וממעטים גמל בחטם, וצריך לחקוק מה שמואל אסר מניון שאמרו בשם רב שלשמר אסור ובשם שמואל אמר ר' חייא בר אבין שלשמר מותר, וישנה ברייתא שקשרה בעליה של פרה אדומה במוסירה כשרה וזה לא נקרא משא שפוסלה משום עול, ואביי מסביר שמדובר שמוליכה מעיר לעיר ולכן זה לא נקרא משא, ולרבא כיון שדמיה יקרים צריכה שמירה יותר, ולרבינא מדובר במרדעת ולכן זה לא שמירה יתירה. לרב הונא יוצאים כרוכים לנוי וגם נמשכים, ולשמואל יוצאים דוקא שנמשכים עמם, אך אסור כרוכים לנוי, ובברייתא נאמר שיוצאים כרוכים למשכס, העולים על רב הונא יצאו כרוכים באפסריהם, ר' דימי אמר שהפרדות של בית רבי יצאו באפסריהם ורב יהודה בשם ר' חנינא הוסיף שיצאו כרוכים באפסריהם, וזה מוכרח גם מר' דימי שהרי רבי סבר שד' בהמות יוצאים באפסר ופרד בכללם, אך עדיין לא מוכח משם אם היו כרוכים ולכן צריך להוכיח מדברי ר' יהודה בשם ר' חנינא שהיו כרוכים. המשנה אומרת שמהררים את הטבעות במקומם ומשמע שמקבלים טומאה אף שבמשנה בכלים כתוב שטבעת בהמה טהורה, אך יצחק בר יוסף אומר שמשנתנו דיברה שכבר נעשתה טבעת זו לנוי אדם ולכן לא יצאה מתורת קבלת טומאה, ורב יוסף מבאר שמדובר בטבעת שאדם מושך בה הבהמה ולכן נקרא כלי של אדם כמו שמקל מתכת מקבל טומאה שאדם רודה בו הבהמה. טובל הטבעת במקומה ואין בו חציצה שריתך הנקב והתרחק, אך לפי זה כיון שעשה בה מעשה פרחו הטומאה שכל הכלים עולים מטומאתו בשינוי מעשה, ויש לומר שהוא סובר כר' יהודה שמעשה תיקון לא מוציא מדי טומאה, הברייתא מחלקת שמדובר שנקב הטבעת חלולה ולכן אין חציצה, תלמיד מהגליל שאל את ר"א שמעב שיש חילוק בין טבעת לטבעת אמר לו שרק לענין שבת יש חילוק אך לענין טומאה הכל טמא, ודוקא של אדם אך של בהמה טהורה ודוקא טבעת של אצבע ממתכת אך טבעת שעשויה לטהורה טהורה, שהיא כלי של כלי, וטבעת של אלמנה שחותרה של מתכת טהורה ואם היא ממתכת והחותר של אלמנה טמאה, ועוד שמע שיש חילוק בין מחט למחט ואמר לו שרק לגבי שבת יש חילוק שבנקובה יש איסור הוצאה ובאינה נקובה לא,

מתיר גם בקשור בשלייתו שלא יתנתק ממנה שלא יכאב לה, עקוד יד ורגל כעקידת יצחק, ורגול שלא יכוף ידו עם זרועו ויקשור, וישנה ברייתא עקוד שני דים ורגלים יחד, ורגול ידו על זרועו, וישנה עוד ברייתא בעקוד שיהא או עקידת יד ורגל או שני ידים ורגלים. לא יקשור גמלים יחדיו שנראה כהולך למכרם בשוק, המשנה אומרת שמכניס החבל, ור' אשי אומר שזה רק לענין כלאים ואין הכוונה להנהיגה כי לאדם אין איסור כלאים בהנהגה עם כל החיות ומדובר לענין הכלאים בחבלים שלא יכרם ויקשור, ושמואל אומר שיהיה חבל הבל מתחת ידו טפח ותנא אצל שמואל אמר, טפחיים, ושמואל בא להחמיר עד טפח אך אין איסור עד טפחיים והברייתא שאומרת שלא יגיבה טפח מהקרקע מדברת ברווח שבינו לגמלים. **משנה** חמור לא יצא במרדעת שאינה קשורה בו ולא בזוג אפילו פקוק, ולא בשולם שבצוארו ורצועה שברגלו והתרגולים לא יצאו בחוטים ורצועה שברגליהם ולא זכרים בעגלה שתחת אליהם ורחלים לא יצאו חנונית ועגל לא יצא בגימון ולא פרה בעור הקופר וברצועה שבינו קיניה ופרתו של ר"א בן עזריה יצאה כך לא ברצון חכמים. **גמרא** מה שאינו קשור אינו מלבוש ולא בזוג שנראה שהיה חלש, וטולם הוא שפירה אצל הלחי ועושים לה שלא תלחך המכה שיש לה, ולא ברצועה שברגלו שעושים שלא יכו רגליו זו את זו, ועושים חוט לתרגול להכיר למי הוא שייך, ועושים להם רצועה שלא ישברו כלים, ועגלה לא זכרים שלא תוכה אליהם, ר' אחא בר עולא הסביר שרחלים חנוניות הכוונה שאחר גזיתם שמים דבר בשמן, ומניחים על מצחה שלא תצטנן, ורב חסדא אמר שנראית כמר עוקבא, אלא בשעה שעומדת ללדת, שמים דבר רך על מצחה ועל בית הרחם שלא תצטנן, ור"נ אמר א"י היא כמו לתא אשתו, ורב הונא מבאר שלוקחים קיסם מעץ ששמו עונו ומניחים בחוטמה ומתעטות ויוצאים התולעים מראשה, ולזכרים לא עושים כך כי התולעים נופלים כשנוגחים אחד לשני, שמעון הנזיר מסביר שלוקחים קיסם מעץ רותם ומניחים בחוטמה, לפי כל הפירושים חוץ מרב הונא נקראת חנונית שיהא דבר שגורם שירחמו עליה. עגל בגימון קופר שעושים לו עול שייכוף ראשו כמו שכתוב הלכו כאמנו יראשו, עושים לפרה עור קופר שלא תתפש בה עלוקה, וברצועה בין קרניה לרב אסור אף לשמר, ולשמואל אסור לנוי ומותר לשמר, ולר"א בו עזריה היה מעשר י"ב אלף עגלים כל שנה, ופרה זו היתה של שכנות ומתוך שלא מיחה בה נקראת על שמו וכן אומרים רב ורב חנינא או ר' יוחנן ורב חביבה ובכל סדר מונע יש מחלוקים ר' יוחנן ר' יונתן, שמי שיכול למחות באנשי ביתו או עירו ולא מוחה בהם נתפס בעוונם וכן אם יכול למחות בכל העולם וכן שכתוב ה' במשפט יבא עם זקני עמו ושריו והמשפט על זקנים שלא מחו בשרים,

דף נה אשה אחת צוחה לפני שמואל, ואמר לו רב יהודה, שכתוב אוטם אזנו מוזקת דל הוא יקרא ולא יענה, אמר לו אמנם אני רבך ואיני נעלב, אך רבי שהוא מר עיקב נכוה בחמין שהוא אבי"ד כתוב בית דוד דינו לבוקר משפט והצילו גזול מיד עוקש פן תצא כאש חמתי ובערה ואין מכבה מפני רוע מעלליהם ור' זירא אמר לר' סימון שיוכיח לאנשי רש גלותא ואמר לו שלא מקבלים ממנו אמר לו שבכ"ז יוכיחם שלא יצא מדה טובה מה' וחזר בו חוץ ממי שלא מוכיח שכתוב עבור בתוך העיר והתית תו על מצחי האנשים על כל התועבות הנעשות בתוכה ואמר ה' לגבריאל שיסמן צדיקים באות של דיו שלא ישלטו בהם מלאכי תבל ועל הרעשים אות של דם שישלטו בהם, ואמרה מדה הדין מה ההבדל ביניהם, ואמר ה' שהם צדיקים גמורים, והם רשעים גמורים, אמרה מדה הדין שלא מחו בהם, ואמר ה' שגם אם מחו לא היו שומעים להם, אמרה מדה הדין שהם לא ידעו שלא יקבלו מהם ולכן כתוב זקן בחור ובתולה התרוגו למשחית ואל האיש אשר עליו הנהגה ולא תגשו וממקודשי תחלו וכתוב ויחלו באנשים הזקנים אשר על הבית ורב יוסף דורש ממקודשי אלו אנשים שקיימו כל התורה מא' עד ת', ומיד ששה אנשים איש מפצו בידו ואיש אחד בתוכם לבוש בדים וקסת סופר בידו ועמדו אצל מזבח הנחשת והוא מקום שמורים שירה, והששה הם קצף אף וחמה שמחית משבר ומכלה, והאות ת' מוסמל מתיחה ותמות לרשעים, ולשמואל תמה זכות אבות, ולר' יוחנן תחון זכות אבות, ולר"ל סוף חותמו של ה' שהוא אמת, ר' שמואל בר נחמני אומר שיהא אנשים שקיימו התורה מא' עד ת', לרב, מהושב בן בארי תמה זכות אבות שכתוב ואיש לא יצילנה מאי' עד ת', ולשמואל מימי חזאל מלך ארץ שחלף את ישראל וכתוב שם ולא אבה ה' השחיתם ולא השליכם מעל פניו עד עתה, לרבי"ל מזמן אליהו הנביא שהתפלל ה' אלוקי אברהם יצחק ויעקב היום יודע, ומשמע שרק היום, ור' יוחנן אמר מימי חזקיהו שכתוב קנאת ה' תעשה זאת מעתה ועד עולם ושמשע שלא בגלל זכות אבות. ר' אמי אומר שאין מיתה בלא שהאדם חטא, שכתוב הנפש החוטאת היא תמות בן לא ישא עוון האב ולא אב עוון הבן צדקת הצדיק עליו תהיה ורשעת הרשע עליו תהיה, ואין יסורים בלי עוון שכתוב ופקדתו בשבת פשעו ונגבעו עוונם, וישנה ברייתא שה' אמר למלאכי השרת שאדם הראשון מת בגלל חטאו ונמשח ואחריו קימו כל התורה ומתו שכתוב מקרה אחד לצדיק ולרשע, וא"כ יש מיתה בלי חטא, ור' אמי סובר כדעה שמתו בחטאם שכתוב יען לא האמתם בי להקדישני, וישנה ברייתא שלא כר' אמי שד' מתו בגלל חטא הנחש בנימין עמרם ישי וכלאב וזה מקבלה חוץ מישי שלומדים מהמפסוק על בתו אביגיל שהיא בת נחש, והוא יש שמת בגלל הנחש, ולברייתא של מלאכי השרת משה ואהרן גם מתו בגלל חטא הנחש, וא"כ יש מיתה בלי חטא. ר' יונתן אמר שראובן לא חטא שכתוב ויהי בני יעקב שנים עשר וכולם שקולים כאחד ומה שכתוב וישכב את בלהה זה ויהי שבלבל יצועי אביו וזה חמור כאילו שכב, שראובן ראה אחר מות רחל שיעקב הכניס מיטתו לאהל בלהה שהיא שפחת אחות אמו והעביר יצועי אביו לאוהל אמו ואמר יעקב שבלבל יצועו וגם של שכניה שכתוב וזלזלת לר' יהושע ראובן חטא שאמר אביו פסעת על דת חטאת זנית, ור"ג דורש פללת חלית בתפילה, ורחה תפלתן, ור"א המודעי דורש לר' הפוך זניעות מהחטא הרתעת ממנו פרחי החטא ממך, ורבה דורש זכרת עונשו של דבר חלית עצמך חולי שלא לחטוא פרשת מהחטא. האומר בני עליו חטאו טועה כתוב חפני ופנחס הכינים לה' ושיניהם שקולים ומה שכתוב אשר ישכבון אינו מושב אלא ששוחו לנשים ושגועו ממלקיב קינה ועיכבון מלחזור לבעליהן, לכן נחשב כאילו שכבון, ופנחס לא חטא לכוי"ע שייחסו את הכהן אחיה בן אחיטוב אחי אי כבוד בן פנחס ואם היה חוטא באשת איש לא היה זרעו עובד, שכתוב יכרת ה' לאיש אשר יעשנה ער ועונה בתהלי יעקב ומגיש מנחה לה' אם הוא ישראל לא יהיה לו ער בחכמים ועונה בתהלימים וכתן לא יעבדו, ולר' מרן שכתוב אשר ישכבון את הנשים זה רק חפני וכתוב ישכבן שרק אחד שכב ומה שכתוב אל בני

כי לא טובה השמועה הכוונה בן אחד ומה שכתוב מעבירים קוראים בלי י' וכתוב בני בלעילע שפנחס היה צריך למחות בחפני ולא מחה

דף נו האומר בני שמואל חטאו טועה, ומה שכתוב שלא הלכו בדרכיו אך לא חטאו, שהוא היה הולך לכל מקום לדון ואילו בניו חיכו שיבואו אליהם לדון שיקבלו שליחיהם שכר כשקוראים לדון, ולדעת ר"מ היו רודפים אחר בעצ שאלו חלקם במעשר בפינה ולר' יהודה הטילו סחורה לבעלי דינים שלהם, והיטו דינם, לר"ע נטלו בכח קופר יתירה של מעשר, ולר' יוסי נטלו מתנות כהונה בזרוע, האומר דוד חטא טועה, שכתוב עליו וה' עמו, ובחטא עריות אין שכניה, ומה שכתוב בוית דבר ה' לעשות הרע, שרק ביקש לעשות רע, וכן דרש רבי שהיה מצאצאיו ודרש בזכותו שלא כתוב עשה הרע אלא **לעשות**, שרק ביקש, אך לא עשה, וכתוב, את אוריה החתי הכית שמואל היה לו דלונג בשהדרין ואת אשתו לקחת לאשה שיש לו לקוחים בה שכל ההולך למלחמת דוד כותב גט לאשתו, שכתוב אצל ישי ואת ערובתם תקח והוא גט שהוא מעורב בינו לבניה, ואותו הרגת בחרב בני עמון שכמו שאינך נענש על חרב בני עמון כך לא תיענש עליו כיון שהוא מורד במלכות שאמר לפני המלך ואדוני יואב, ואין לדון חטא חוץ ממעשה אוריה, ורב אומר במקום אחר שדוד קיבל לשון הרע שאמר ציבא על מפיושת שהוא הצטער שדוד חזר מהמרד של אבשלום ודוד קיבל מה שאמר שבתחלה כתוב על ציבא שיחלוק השדה עם מפיושת אדוני, ואח"כ כתוב שדוד אמר הנה לך **כל** אדמיני חתי שמואל היה לו דלונג בשהדרין ואת אלה הנה מעצמו שראה שפיושת לא עשה רגליו ושפמו ולא כיבס בגדיו שחשב לעשות זאת לכשימנהו למלך, ואמר לו דוד למה לא הלת עמי ואמר שעבדי רימני שאמר אחבוש החמור ואלך למלך כי פסח עבדך ויגרל בעבדך למלך, ואדוני כמלאך ועשה הטוב בעיניך ואמר המלך ואדוני יואב, ומרתא אלה וציבא תחלקו השדה, ואמר מפיושת את הכל יקח אחרי אשר בא המלך בשלום אל ביתו והתכוון לומר לו יש לי תרעומת על מי שהביאך בשלום, ולכן נקרא מריב בעל עשעה מריבה עם בעליו, ויצאה בת קול נצא בה נצא שהוא בן שאול שכתוב בו וירב בנחל על עסקי נחל שעגלה ערופה הגה בנחל על הרוב אחד ובעמלק יש הרבה נפשות, ובגלל שאמר דוד אתה וציבא תחלקו השדה נחלקה מלכותו בימי ירבעם, ואילו לא קיבל דוד לשון הרע לא היתה נחלקת המלכות ולא היו חוטאים ולא היו גולים, האומר שלמה חטא טועה שכתוב ולא היה לבבו שלם כלבב דוד והינו שלא היה כמוהו, אך לא חטא, ומה שכתוב שניו הטו את לבם שהטו אך הוא לא הלך, ומה שכתוב אז יבנה שלמה במה לכמוש שביקש לבנות ולא בנה, אך אצל יהושע כתוב אז יבנה מזבח, ורודאי שבנה, ועוד כתוב ואת הבמות אשר בנה שלמה לעשתרות שקוף צדונים, ואסא ויהושפט לא בערום, לברות ששה בעירו כל הע"ז בארץ ישראל אלא כמו שהם לא עשו, ונחשב להם שבה, כך גם שלמה לא עשה, אלא שנשיו עשו ולא מיחה בהם, ונחשב לו כאילו עשה, והיה עדיף לצדיק זה להיות שמש לע"ז ולא יכתבו עליו כך שעשה הרע בעיני ה', והכשתחתן עם בת פרעה הכניסה לו אלף מיני זמר ואמר לו כך עושים לע"ז וכן עושים לזו, ולא מיחה בה, ושהתחתן עימה יזמר ונבא יונעץ קנה בים והעלה סרטון שנבנתה עליו העיר רומי, ובאותו היום שהעמיד ירבעם את העגלים בנה שם צירף אחד ונקרא אטליה של יוון. האומר אטיהו חטא טועה וכתוב עליו ויעש הישר בעיני ה' וילך בכל דרך דוד אביו וכמוהו לא היה שם אב אב ה' בכל לבו, שכל דין שדן מאז שהיה בן ח' עד שנביא בן י"ח החזיר למי שהפסיד ושלם משלו, ורב סובר שהוא היה הבעל תשובה הגדול בדורו, ובדורו של רב היה אבא אביו של ר' ירמיה או אחא אחיו של אבא אבי ר' ירמיה ובדורו של רב יוסף היה בעל תשובה וקבן בר נחמיה ריש גלותא והוא היה נתן דצוציאתא, ורב יוסף ראה בחלום שפשט ידו המלאך לקבל תשובתו.

פרק במה אשה

דף נז משנה לא תצא אשה בחוטי צמר ופשתן ורצועות שבראשה ולא תטבול בהם ללא שתרפם, ולא בטוטפת וסרביטין שאינם תפורים לא בכבול ברה"ר ולא בעיר זהב וקטלא ונומים וטבעת שאין בה חותם ומחט שאנה נקובה ואם יצאה בתם אין חיוב חטאת. **גמרא** המשנה תולה איסור הטלטול בטבילה בגלל שמרפה אותם בטבילתה וממילא לא תצא עמם בשבת שאם יהיה לה טבילת מצוה תתיר אותם ותעביר ברה"ר רב כהנא הסתפק בשרשראות חוטים חלולות אם יוצאת בהם, ואמר רב שדבר שהוא ארוג לא גזרו בו ללישנא בתרא רב הונא בר רב יהושע אמר שראה לאחיותיו שלא הקפידו לקחת אותם מראשם ברחיצה ולטעם זה כשהתלככו אסור ללבשם ולטעם שלא גזרו בארוג גם כשהתלככו לא גזרו, המשנה אומרת לענין חציצה שחוטני צמר ופשתן, ורצועות שבראשי בנות חוצצים, ולר' יהודה צמר ושיער אינם חוצצים שכתוב באים בהם, ורב הונא אומר שגם בחוטים מדובר באלה שבראשי הבנות, ורב יוסף שואל שלא מסתבר שבצואר שהוא רך לא יחצוץ צמר שחוצץ בשער שהוא קשה, ורב יוסף מסביר שבמציאות אין חציצה במה שבצואר שאשה לא חונקת עצמה והכל רפוי בצוארה, ואביי מוכיח בחמיקים שיוצאות במה שבראשה ולא בצוארה ור' אמי מודע שלא תצא בדבר שאינו חוצץ בטבילה, אך ניתן לומר שמדובר בקטלא שהוא תכשיט שחונקת בו את צוארה שתיראה בעלת בשר. שמואל פסק כר' יהודה במשנה בחוטי שיער ומוכח שחלקו, והיה אפשר לומר ששמעו ר' יהודה שתי"ק דיבר בחוטי שיער ולכן חלק עליו, אך אפשר לומר שהוא אומר כשם שחוטני שיער לא חוצץ כך גם חוטני צמר לא יחצוץ, ור"נ אמר בשם שמואל שחמקים מודים שחוטני שיער אינו חציצה, ולר' יהודה גם צמר אינו חציצה, וכן כתוב מפורש בברייתא, ור"נ בר יצחק מוכיח מהמשנה הבאה שיוצאה אשה בחוטי שיער בין שלפת בין של ביתה וזה לרבנן, שהיה לר' יהודה מותר לצאת גם בחוטי צמר. טוטפת לרב יוסף הוא קשר שעושים נגד עין הרע ואביי מתיר בזה שזה קממיע מומחה ואביי ביאר שזה תכשיט זהב כמו ציץ מאזן לאזן ויוצאת בסבכה מוזהבת וסרביטין שבה והוא תכשיט זהב שמגיע ללחיה ועניית עניושת את זה מבד צבעוני ועשירות עניושת מסכף או זהב. ר' ינאי הסתפק בכבול במשנה אם הוא חותם של עבדים, אך כיפה של צמר מותר או שהמשנה אסרה כיפה של צמר וכ"ש שאסור חותם של עבדים, ור' אבהו הוכיח מברייתא שאומרת שכירה של צמר ואסטמא יוצאת בהם רק לחצר, ור"ש בן אלעזר מתיר בכבול גם לרה"ר והוא אומר שכל מה שתחת הסבא יוצאת בו ומה שמעליה אין יוצאת בו ואסטמא הוא מצנפת קטנה שמונעת השערות מלצאת ונאמר בה ג' דברים שאין בה כלאים שהיא כוללת ואין טומאת נעעים ולא יוצאים בה לרה"ר ואין בה איסור עטרות כלות אחר החורבן.